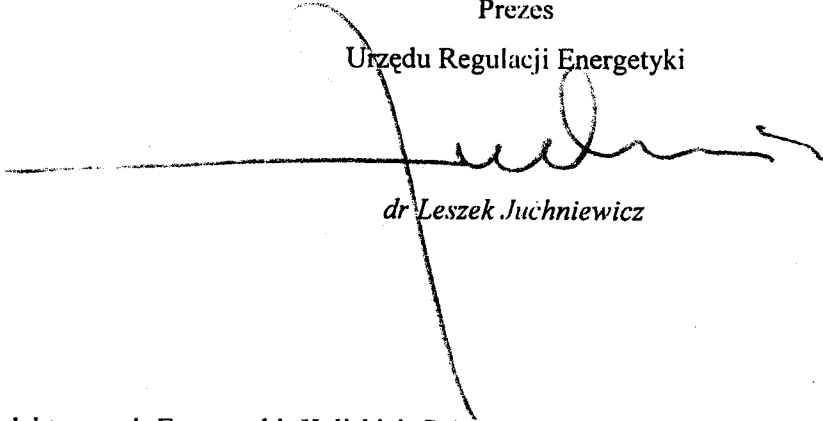

**Informacja Prezesa
Urzędu Regulacji Energetyki
z dnia 4 stycznia 2000 r.**

o zatwierdzeniu zmian w taryfie dla Energetyki Kaliskiej S. A.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy wyrokiem z dnia 22 grudnia 1999 r. (sygn. akt XVII Ame 47/99) zmienił decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 lipca 1999 r. Nr DTA-821/2687-A/3/99/KW ogłoszoną w Biuletynie Branżowym Urzędu Regulacji Energetyki – Energia elektryczna (Nr 45 z 23 lipca 1999 r.) – w części odmawiającej zatwierdzenia zmian w taryfie dla energii elektrycznej ustalonej przez Energetykę Kaliską S. A. w Kaliszu (pkt 2 rozstrzygnięcia decyzji) – w ten sposób, że zatwierdził zmianę w tej taryfie polegającą na zmianie cen za energię elektryczną czynną dla grupy odbiorców A 23s.

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki

dr Leszek Juchniewicz

W załączeniu ogłasza się:

- 1) Zmianę taryfy dla energii elektrycznej Energetyki Kaliskiej S.A., z uwzględnieniem zmiany zatwierdzonej wyrokiem Sądu Antymonopolowego z dnia 22 grudnia 1999 r., sygn. akt: XVII Ame 47/99,
- 2) Treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego z dnia 22 grudnia 1999 r., sygn. akt: XVII Ame 47/99.

Zmiana Taryfy dla energii elektrycznej Energetyki Kaliskiej SA

W Taryfie dla energii elektrycznej Energetyki Kaliskiej S.A., zatwierdzonej decyzją Prezesa URE nr DTA-821/2687-A/1/99/KW/3/204/292/357 z dnia 16 lutego 1999 r. wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 1.3. zostaje skreślony

2) pkt. 12.2.7. otrzymuje brzmienie

„W przypadku poboru energii biernej, przy braku poboru energii czynnej, opłacie podlega cała ilość pobranej energii biernej. Opłata wyliczana jest z zastosowaniem składnika zmiennego stawki za usługę przesyłową oraz najniższej ceny za energię elektryczną czynną, przewidzianych w grupie taryfowej, w której rozliczany jest Odbiorca.”,

3) pkt. 12.2.8. otrzymuje brzmienie

„Odbiorca pobierający bez zgody Dostawcy energię czynną przy współczynniku pojemnościowym ponosi opłatę wyliczaną według wzoru z pkt. 12.2.9.b). Opłata wyliczana jest z zastosowaniem najniższej ceny za energię elektryczną czynną przewidzianej w grupie taryfowej, w której rozliczany jest Odbiorca.”,

4) pkt. 12.5. otrzymuje brzmienie

„Za zerwanie lub naruszenie (uszkodzenie) plomb założonych przez Dostawcę na jakiegokolwiek części urządzenia odbiorczego lub wewnętrznej linii zasilającej albo na urządzeniu pomiarowo-rozliczeniowym, znajdujących się w pomieszczeniach ogólnie dostępnych od Odbiorcy pobiera się opłatę stanowiącą równowartość:

- przy zerwaniu jednej plomby ; 50 kWh
- przy zerwaniu więcej niż jednej plomby, za każdą następną 15 kWh”,

5) pkt. 15.1 otrzymuje brzmienie:

„Grupy taryfowe A21, A22, A23 i A23s dla Odbiorców zasilanych z sieci wysokiego napięcia:

Rodzaj opłaty	GRUPY TARYFOWE					
	A23 zima	A23 lato	A23s zima	A23s lato	A22	A21
Składnik stały stawki za usługę przesyłową w zł/kW/m-c	0,85		1,81			
Składnik zmienny stawki za usługę przesyłową w zł/MWh						
- całodobową	X	X	X	X	X	26,91
- szczytową	X	X	X	X	26,91	X
- pozaszczytową	X	X	X	X	26,91	X
- w szczycie przedpołudniowym	52,55		26,91		X	X
- w szczycie popołudniowym	120,96		26,91		X	X
- w pozostałych godzinach doby	10,21		26,91		X	X
Cena za energię elektryczną czynną w zł/MWh						
- całodobową	X	X	X	X	X	144,07
- szczytową	X	X	X	X	173,00	X
- pozaszczytową	X	X	X	X	120,88	X
- w szczycie przedpołudniowym	157,92	157,55	161,64*	161,63*	X	X
- w szczycie popołudniowym	227,66	206,66	231,48*	210,70*	X	X
- w pozostałych godzinach doby	95,45	93,51	99,91*	98,78*	X	X
Stawka opłaty abonamentowej	według punktu 8.5 Taryfy					

* Ceny dla grupy A 23s, oznaczone symbolem * zostały zatwierdzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego z dnia 22 grudnia 1999 r. zmieniającym decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr DTA-821/2687-A/3/99/KW z dnia 22 lipca 1999 r. i mogą obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia opublikowania niniejszej zmiany taryfy. (przepis Prezesa URE).

6) pkt. 15.4. otrzymuje brzmienie

„Grupy taryfowe C11, C11o, C12a, C12b, C12w dla Odbiorców zasilanych z sieci niskiego napięcia:

Rodzaj opłaty	GRUPY TARYFOWE				
	C11	C11o	C12a	C12b	C12w
Składnik stały stawki za usługę przesyłową w zł/kW/m-c	2,01	2,01	2,01	2,01	2,01
Składnik zmienny stawki za usługę przesyłową w zł/MWh					
- całodobową	151,80	72,15	x	x	x
- szczytową	x	x	160,87	x	x
- pozaszczytową	x	x	60,62	x	x
- dzienną	x	x	x	183,29	180,34
- nocną	x	x	x	45,30	41,97
Cena za energię elektryczną czynną w zł/MWh					
- całodobową	141,41	129,81	x	x	x
- szczytową	x	x	171,40	x	x
- pozaszczytową	x	x	121,21	x	x
- dzienną	x	x	x	149,19	167,73
- nocną	x	x	x	104,85	104,83
Stawka opłaty abonamentowej	1,26 zł/m-c				

”.

7) pkt. 15.6.3. otrzymuje brzmienie:

„W rozliczeniach za usługę przesyłową stosuje się składniki:

- stały stawki za usługę przesyłową w zł/kW/dzień 0,23
- zmienny stawki za usługę przesyłową w zł/MWh 66,61”.

Sygn. akt XVII Ame 47/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 1999 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Antymonopolowy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Stanisław Gronowski

Protokolant apl. radcowski Piotr Płachta

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 1999 r. w Warszawie na rozprawie sprawy z odwołania Energetyki Kaliskiej S.A. w Kaliszu od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 lipca 1999 r., Nr DTA-821/2687-A/3/99/KW

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję w części dotyczącej pktu 2 w ten sposób, że zatwierdza taryfę ustaloną przez Energetykę Kaliską S.A. w Kaliszu dla energii elektrycznej w grupie taryfowej A23s,**
- 2. Zasądza od Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz Energetyki Kaliskiej S.A. w Kaliszu kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc) złotych tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Energetyka Kaliska Spółka Akcyjna w Kaliszu, zwana dalej Energetyką, posiada koncesję na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej oraz koncesję na obrót energią elektryczną. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) zatwierdził

Energetyce taryfę dla energii elektrycznej decyzją z dnia 16 lutego 1999 r. nr DTA-821/2687-A/1/99/KW/3/204/292/357. Decyzją Prezesa URE z dnia 22 czerwca 1999 r. nr DTA-821/2687-A/4/KW/99 zatwierdzono zmiany wprowadzone przez Energetykę do taryfy.

Pismem z dnia 9 lipca 1999 r. Energetyka wystąpiła o dokonanie dalszej zmiany taryfy, m.in. poprzez podwyższenie cen energii elektrycznej w grupie taryfowej A23s do takiego poziomu, który zapewni jej pokrycie uzasadnionych kosztów. Według wspomnianej grupy taryfowej rozliczana jest sprzedaż energii elektrycznej na rzecz Huty Aluminium „Konin” S.A. w Koninie. Energetyka wskazywała, iż składając pierwotny wniosek o zatwierdzenie swojej taryfy kierowała się zaleceniami Prezesa URE zawartymi w piśmie z dnia 11 stycznia 1999 r., Nr DTA-E/621/38/Tok/99. W świetle tego pisma sposób przeliczenia cen i stawek opłat powinien być dokonany do poziomu wynikającego z Protokołu z prac zespołu ds. uzyskania równowagi ekonomiczno-finansowej w sektorze elektroenergetycznym z dnia 29 grudnia 1998 r. Miało to na celu odpowiednie rozłożenie na przedsiębiorstwa w sektorze elektroenergetycznym skutków finansowych związanych z dotowaniem cen i stawek opłat dla indywidualnych odbiorców w lokalach, dla których podwyżka nie mogła być większa niż 13%.

Składając wniosek o dokonanie podwyżki opłat taryfowych dla grupy A23s Energetyka wskazywała, że ustalenia Protokołu z prac zespołu ds. uzyskania równowagi ekonomiczno-finansowej w sektorze elektroenergetycznym nie zawsze były konsekwentnie przestrzegane. Po zatwierdzeniu taryfy Energetyce doszło do zatwierdzenia taryfy dla jednego z głównych dostawców energii elektrycznej dla Energetyki, jakim jest Zespół

Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin, zwane dalej PAK. W świetle wyjaśnień przedstawicieli Energetyki na rozprawie przed Sądem Antymonopolowym PAK uzyskał wzrost stawek taryfowych w granicach 30-50%, a więc znacznie wyższy, niż to pierwotnie zakładano. W rezultacie przychody, jakie Energetyka osiąga ze sprzedaży energii elektrycznej dla odbiorców, nie pokrywają jej kosztów zakupu tej energii. Energetyka ponosi zatem stratę. Ze szczególnym natężeniem taka sytuacja występuje we wskazanej już grupie taryfowej A23s.

Decyzją z dnia 22 lipca 1999 r., nr DTA-821/2687-A/3/99/KW Prezes URE odmówił zatwierdzenia zmiany taryfy dla grupy A23s. Jako uzasadnienie odmowy zatwierdzenia taryfy wskazano § 49 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153, poz. 1002), zwane dalej rozporządzeniem taryfowym. Stosownie do tego przepisu przedsiębiorstwo energetyczne, kształtując pierwszą taryfę, na zasadach określonych w rozporządzeniu, która podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE, jest obowiązane kształtować taryfę w taki sposób, aby po pierwsze, eliminowanie subsydiowania skrośnego nie spowodowało wzrostu poszczególnych cen i stawek opłat ustalonych w tej taryfie, w stosunku do porównywalnych cen i stawek opłat obowiązujących w poprzedniej taryfie, o więcej niż 2 punkty procentowe ponad dopuszczalny wzrost ceny wskaźnikowej, ustalony dla tego przedsiębiorstwa, po drugie zaś, ze względu na ochronę interesów indywidualnych odbiorców w lokalach, ceny i stawki opłat ustalone w taryfie dla tej grupy odbiorców nie wzrosły w stosunku do porównywalnych cen i sta-

wek opłat obowiązujących w poprzedniej taryfie więcej niż o 13%.

Od tej decyzji Energetyka odwołała się do Sądu Antymonopolowego, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji w kierunku zatwierdzenia taryfy w części odnoszącej się do grupy taryfowej A23s. Zarzuca w szczególności naruszenie w zaskarżonej decyzji art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348, ze zm.). Akcentuje w odwołaniu późniejsze zatwierdzenie taryf przedsiębiorstwom energetycznym, od których zakupuje energię elektryczną. Rozmiar podwyżek tych cen nie był brany pod uwagę przy konstruowaniu taryfy Energetyki, której stawki nie pokrywają ponoszonych kosztów, zwłaszcza dla grupy taryfowej A23s.

W trakcie postępowania przed Sądem Antymonopolowym Energetyka przedłożyła informacje o wielkości sprzedaży oraz o przychodach i kosztach w poszczególnych grupach taryfowych za miesiące wrzesień-listopad 1999 r. W świetle tych danych, na przykładzie miesiąca listopada 1999 r., Energetyka:

- poniosła stratę w grupach taryfowych „G” (gospodarstwa domowe) w łącznej kwocie 6.159.700 zł,
- poniosła stratę w spornej grupie taryfowej A23s w kwocie 1.103.700 zł,
- wynik na sprzedaży energii w grupie taryfowej (rubryka „D”) wyniósł minus 3.019.400 zł.

W świetle wyjaśnień Energetyki na rozprawie przed Sądem Antymonopolowym dochodzona przez nią podwyżka opłat taryfowych w grupie A23s, nie uwzględniona w zaskarżonej decyzji, wynosi w granicach 10-12%. W swym założeniu podwyżka ta ma jedynie za zadanie pokrycie Energetyce uzasadnionych kosztów zakupu energii, tak aby wynik sprzedaży energii dla wspomniana-

nej grupy taryfowej wyniósł zero. Wprawdzie wspomniana podwyżka i tak nie doprowadziłaby do osiągnięcia dodatniego wyniku finansowego sprzedaży energii (rubryka „D”), a to z uwagi na wysokie straty sprzedaży energii elektrycznej dla gospodarstw domowych (grupy „D”), tym niemniej jej zrealizowanie znacznie zmniejszyłoby ogólny poziom strat.

Pełnomocnicy Prezesa URE nie kwestionowali dokumentów, danych i wyjaśnień przedstawionych przez Energetykę w postępowaniu przed Sądem Antymonopolowym. Na pytanie Sądu oświadczyli zresztą, że przy uwzględnieniu założonego okresu obowiązywania taryfy Energetyki nie jest możliwe zrównoważenie przez nią ponoszonych strat. Będzie to możliwe dopiero w przyszłej taryfy.

Wnosząc o oddalenie odwołania pełnomocnicy Prezesa URE akcentowali, iż podstawę dla ustalenia taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego są koszty ponoszone w poprzednim roku obrotowym, nie zaś zaistniałe po zatwierdzeniu taryfy, jak to ma miejsce w okolicznościach faktycznych sprawy. Powoływano się tutaj na przepis § 34 ust. 1 rozporządzenia taryfowego. W świetle tego przepisu uzasadnione koszty prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną ustala się dla poszczególnych grup odbiorców na podstawie: po pierwsze, kosztów wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną, poniesionych w poprzednim roku obrotowym, po drugie zaś, planowanych rocznych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska. Ponadto, zdaniem pełnomocników Prezesa URE, przeszkodą dla uwzględnienia wniosku Energetyki jest niemożność zmiany taryfy przed upływem roku od jej za-

twierdzenia. Powoływali się w tym względzie na zasady dotyczące obowiązywania tzw. współczynnika korekcyjnego X. Uwzględnia on projektowaną poprawę efektywności funkcjonowania przedsiębiorstwa energetycznego oraz zmianę warunków prowadzenia przez nie działalności gospodarczej, wyrażonej w % (por. § 36 ust. 1 pkt 1 cytowanego rozporządzenia taryfowego). Dla pierwszej taryfy opracowanej na zasadach określonych ww. rozporządzeniu dla danego rodzaju działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, okres obowiązywania współczynnika korekcyjnego wynosi 1 rok (§ 36 ust. 3 rozporządzenia taryfowego).

Sąd Antymonopolowy zważył, co następuje:

W świetle okoliczności faktycznych sprawy z przyczyn, na które Energetyka nie miała wpływu (m.in. z uwagi na późniejsze zatwierdzenie przez Prezesa URE odpowiednio wysokich taryf dla podmiotów, od których Energetyka zakupuje energię elektryczną) doszło do sytuacji ponoszenia przez Energetykę wysokich strat, niemożliwych do zrównoważenia w okresie założonego przez Prezesa URE obowiązywania aktualnej taryfy. Bezsporne jest także, iż w zaskarżonej decyzji odmówiono Energetyce zmiany taryfy w kierunku jej podwyższenia w grupie taryfowej A23s. W decyzji tej powołano się wprawdzie na art. 45 ustawy Prawo energetyczne, jednakże rzeczywiste powody odmowy uwzględnienia żądania Energetyki wywiedzione zostały z przepisów cytowanego rozporządzenia taryfowego. I tak w zaskarżonej decyzji powołano się na § 49 ust. 1 i 2 rozporządzenia, zaś w toku dalszego postępowania przed Sądem Antymonopolowym - na przepisy § 34 ust. 1 i § 36 ust. 1. Zakładano zrównoważenie strat ponoszonych przez Energetykę dopiero w przyszłej taryfy.

Z przedstawionym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Przechodząc do przedstawienia argumentów prawnych podważających zaskarżoną decyzję należy w pierwszej kolejności wskazać, iż rozporządzenie taryfowe, które w rzeczywistości było podstawą dla odmowy uwzględnienia żądania Energetyki w zakresie podwyższenia taryfy do granicy kosztów uzasadnionych, wydane zostało na podstawie art. 46 ustawy Prawo energetyczne. Wprawdzie cytowany przepis nie określa wytycznych dotyczących treści aktu wykonawczego, jak to wymaga art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tym niemniej takie wytyczne zawiera art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne. Stosownie do art. 45 ust. 1 powołanej ustawy taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w art. 47 ust. 1, powinny zapewnić: po pierwsze, pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu paliwami i energią, kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska, po drugie zaś ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen.

Przepis art. 45 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, akcentujący z jednej strony konieczność zapewnienia przedsiębiorstwu energetycznemu pokrycia w taryfie uzasadnionych kosztów działalności, z drugiej zaś ochronę odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen, prowadzi do wniosku, iż ceny, opłaty oraz warunki ich stosowania zawarte w taryfie (por. art. 3 pkt 17 ustawy Prawo energetyczne) powinny być na poziomie rzeczywiście niezbędnym ze względów techniczno-organizacyjnych lub ekonomicznych do prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej. Poziom cen przewidzia-

ny w taryfie powinien uwzględniać także należytą staranność przedsiębiorstwa energetycznego (por. art. 355 § 2 k.c. i art. 40 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne). W świetle powołanego przepisu nasuwa się zatem wniosek, że pomijając ewentualne zawinione przez przedsiębiorstwo energetyczne przypadki niegospodarności, nie wchodzące zresztą w grę w okolicznościach niniejszej sprawy, taryfa powinna zapewnić przedsiębiorstwu energetycznemu rentowność w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Wspomniany wymóg rentowności, co wymaga podkreślenia, odnosi się do aktualnej taryfy zatwierdzanej przez Prezesa URE, a nie zaś dopiero do przyszłej taryfy.

Żaden przepis cytowanego rozporządzenia taryfowego, w tym także i te, na które wskazano w zaskarżonej decyzji i w postępowaniu przed Sądem Antymonopolowym, nie przewiduje możliwości ustalenia taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego na poziomie poniżej uzasadnionych kosztów, o których mowa w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne. Taki ewentualny przepis w oczywisty sposób wykraczałby poza delegację ustawową. Nawet wzgląd na szczególną ochronę interesów indywidualnych odbiorców w lokalach, w zakresie o którym mowa w § 49 pkt 2 cytowanego rozporządzenia, nie może być powodem dla wymuszania decyzją Prezesa URE prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej ze stratą. W sytuacji, o której mowa w § 49 pkt 2 powołanego rozporządzenia, ujemnej rentowności przedsiębiorstwa energetycznego zapobiega dopuszczenie do odpowiedniego subsydiowania skróśnego, a więc pokrywanie kosztów dotyczących jednego rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej lub jednej grupy odbiorców przychodami pochodzącymi z innego rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej lub od innej grupy odbiorców (por. §

2 pkt 17 rozporządzenia taryfowego). Taką możliwość dopuszczono w § 49 pkt 1 tego rozporządzenia, gdzie nie mówi się o wyeliminowaniu wspomnianego subsydiowania, lecz jego eliminowaniu do wskazanego w tym przepisie poziomu.

Sąd nie podzielił także stanowiska prezentowanego przez Urząd Regulacji Energetyki, który niemożność zmiany taryfy wywodził z przepisów § 34 ust. 1 i § 36 ust. 3 rozporządzenia taryfowego, z powołaniem się na zasady odnoszące się do współczynnika korekcyjnego X. Co się tyczy § 34 ust. 1 cytowanego rozporządzenia, bezprzedmiotowe jest powoływanie się na ten przepis w okolicznościach faktycznych sprawy. W rzeczy samej nie chodzi tutaj bowiem o kwestię kosztów wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną, poniesionych w poprzednim roku obrotowym, o których mowa w § 34 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia taryfowego, lecz o zagadnienie jakościowo inne, jakim jest wyrównanie Energetyce skutków obiektywnie niekorzystnej dla niej różnicy cen, wywołanych następstwem ustalenia dla jej partnerów rynkowych przez Prezesa URE odpowiednio wyższych cen zakupu energii elektrycznej, po których ją kupuje, w porównaniu do niższych cen sprzedaży tej energii ustalonych dla Energetyki. Podobnie też bezprzedmiotowe jest powoływanie się Urzędu Regulacji Energetyki na przepisy dotyczące założeń kalkulacyjnych współczynnika korekcyjnego X, o którym mowa w § 36 ust. 1 i ust. 3 cytowanego rozporządzenia taryfowego. Myślą przewodnią służącą wprowadzeniu tego współczynnika jest mobilizowanie przedsiębiorstwa energetycznego do podejmowania działań ukierunkowanych na szeroko rozumianą poprawę efektywności gospodarowania. Wspomniane przepisy są zresztą zbieżne z szeregiem innych regulacji prawnych przewidzianych tak w ustawie Prawo energetyczne jak i

rozporządzeniu taryfowym, nakładających na przedsiębiorstwo energetyczne obowiązek podejmowania różnorodnych działań o charakterze rozwojowym oraz innowacyjno-modernizacyjno-remontowym (por. m.in. art. 1 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 16 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 51 ustawy Prawo energetyczne oraz § 34 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia taryfowego). Innymi słowy, jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne podjęło określone działania ukierunkowane na poprawę efektywności gospodarowania, co stanowi podstawę dla wyliczenia uzasadnionych kosztów jego działalności na potrzeby ustalenia taryfy (§ 34 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia taryfowego), jego kontrahenci (odbiorcy) mają prawo oczekiwać uzyskanie efektów tych przedsięwzięć w formie odpowiednio niższych cen, czemu właśnie służy wspomniany współczynnik korekcyjny X. Natomiast w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy jest rzeczą zupełnie oczywistą, że późniejsze decyzje Prezesa URE, zatwierdzające dostawcom Energetyki ceny energii elektrycznej, wyższe od tych, po których Energetyka może sprzedawać tę energię, nie mają jakiegokolwiek związku z proefektywnościową funkcją współczynnika korekcyjnego X. Toteż wyprowadzanie przez Urząd Regulacji Energetyki argumentów mających swoje źródło w funkcji współczynnik X, a to dla uniemożliwienia Energetyce pokrycia strat, jakie ta poniosła w następstwie późniejszych decyzji taryfowych Prezesa URE, nie znajduje zdaniem Sądu uzasadnienia.

Ponadto, o ile z uwagi na treść art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne możnaby się zgodzić na szczególną ochroną interesów indywidualnych odbiorców w lokalach, o tyle trudno znaleźć racjonalne argumenty dla szczególnej ochrony odbiorcy energii objętego grupą taryfową A23s, a tym bardziej, aby

sprzedaż energii elektrycznej dla tego odbiorcy odbywała się z ewidentną stratą dla Energetyki.

W tym stanie sprawy Sąd zmienił częściowo zaskarżoną decyzję.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 i 99 k.p.c.